

Un conto de MEDO Inicio ou introdución

Non teño medo pero recordo que fai moitos anos visitamos unha casa embruxada.

Nó
ou
edad
e
o
nivel
de
o
nivel
de

Nada máis entrar parecerunos ver unhas pantasma. Entón subimos as escaleiras e alí vimos o que parecían unhas momias.

Botamos a cover e unhas cabezas saíron do teito. Marchamos atemorizados a contarlle ós nosos pais.

Eles contáronos que iso fora antes un taller de costura. As pantasma só eran teas e as momias e as cabezas só eran manequies.

Final ou desenlace

FIN

Inés 3rd B

O demo entre as pedras

Aínda estou tremendo porque... oite a tardíña na festa do Samain, faláron dunha lenda: " neste pobo vive un demo que sae pola noite e mata a xente". Eu non o crin e decidín avisar aos meus amigos para investigar. Collemos os aparatos, unha lupa, uns traxes de detectives e a investigar. Cansos xa de buscar, sentamos nunhas pedras a pensar e descansar. De súpeto, como por arte de maxia, separáronse as pedras e vimos o demo. Collemos unha rede, fomos as agacha das ata xunto del e pam, patapaf, ai, ai. Cazamos ao demo!

E agora... que facemos con el?

Ninguém vai crer o que me aconteceu aquela terrible noite de Samain.

Os meus amigos mais eu estábamos a pedir doces nas casas, cando de súpeto apareceu unha xigante sombra en forma de fantasma ante os nosos ollos. Todos vótamos a correr a fune de carozo, pero a sombra arrastrounos ata unha casa que estaba afastada e moi escura.

A porta abriuse soa e cando entramos só escoitamos uns sons que non nos resultaban estraños.

Percorremos a casa ata dar co dito son. Resultaron ser meu tío e meu curmán tirando peidos.

Estábamnos a faer unha pesada broma!

O VENTO NO SOUTO

Foi unha noite escura de novembro, despois da cea, catro amigos decidiron quedar para xogar un anaco.

Felices brincaban xogando as agachadas.

De repente, uns ruidos extraños chamaron a súa atención, viñan do souto da aldea, parecían beuzos de auxilio.

Adentráronse na fraga co fin de prestar axuda, e perdéronse na escuridade. Agora só se escoitaban os

seus propios beuzos de socorro.

Aqueles rapaces nunca máis saíron da fraga.

Conta a historia da aldea que foron as árbores as que levaron aos nenos as profundidades da terra, fora como fose, ninguén máis nunca naquela aldea entrou ao souto.

